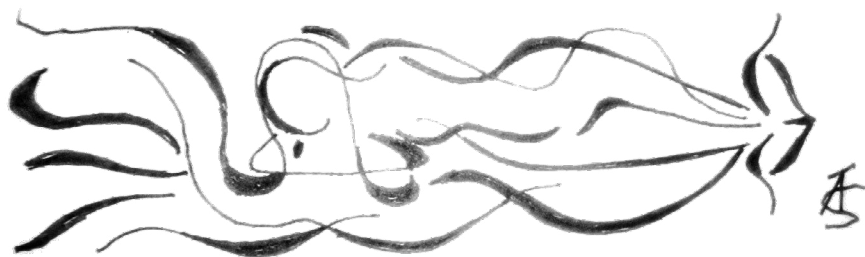


ALMA STEFFL

PŘESTO...



© 2022 Alma Steffl
© 2023 Odnaproti
© 2023 Megi
ISBN 978-80-908694-6-2

ALMA STEFFL

PŘESTO...



O čem píšu?

O lásce.

Jenom?

Většinou.

*Ale moje láska bolí, rve se, pere se, prohrává
a získává Pyrrhovo vítězství, klopýtá, padá a vstává,
zraje a zůstává hloupě naivní, doufá...*

*Stopy bolesti duše jen občas proložené záblesky
okolního světa.*

Kdo jsem já?

Smutná, oněmělá, na tenkém laně?

Dívka chycená v těle, která pomaloučku krade čas?

Nevím.

Ví to jen to, co píšu. A. S.

ONLY



FOR JJ

Zakonzervovat ty noci
tekutým sklem
a šumem autostrád
viděných z patnáctého patra
a z dálky pěti kilometrů
a položit je do tvého klína
Potom z dopisů
složených do tvaru římských rolet
na oloupaných rámech
kazových oken
vydestilovat
ještě jednou
výkřik
v němž jsi byla úplně moje.

Jdeš teď noční Prahou?
Jsi zahalená tmou?
A obtáčíš se mlhou
V níž slova utonou?
O tobě noční Praha
Mi stále šeptává
Když na kůži mi sahá
Chladu ruka váhavá.
O kráse tvých nocí
A temnotě tvých dnů
O prázdnotě v tvém srdci
O snění beze snů.
O bolesti, kterou
Si hýčkáš v náručí
A v níž svoje pero
Pro básně namáčíš.
Kouřem z cigarety
Kreslím přání do ticha
Kéž s někým sdílíš světy
Své. Byť to nejsem já.

NEED

chvěješ se
nejasná linie mezi bolestí a láskou
se bezděčným třesem proplétá
tvými údy
když vzpínání tvých boků vzývá
nenasytnou Bohyni Sapho
držím tě
svírám kleštěmi dlaní tvůj pas
ústy ve tvém klíně
zatímco stehny svírám tvé skráně anděla
hedvábně velím:
dělej, ať to klidně i bolí

DVĚ TVÁŘE

Kousíček temnoty
Peříčko havraní
V mých rukou rozkvétá
Bolestná slast
Přijmeš to má milá
Než přijde svítání
A druhou tvář ve mně
Probudí zas?
Ve tmě a poslepu
V dotecích plamene
Kamenem zalité
Tíží mě sny
Jsem to i nejsem já
Tělo si vzpomene
Než tvář tmy zaženou
Slunečné dny...

CESTOU Z KOLEJE

noc voněla létem
a lány řepky
a vehnala mi
červeně do očí

červeně podezřelou
těm dvěma fízlům
kteří snad chtěli
zatknout i můj úsměv

jak mám jim říct
že jediné
z čeho jsem opilá
je tvoje vůně
je tvoje chuť
které mám
ještě plná ústa

VLTAVSKÁ

Ty noci voní stejně
A pouliční zpěvák slibuje
Že tě neopustím
A v otáčení světél billboardu
Za hádky bezdomovců
Už sedm let
Se sunou dráhy mimo čas
Protože
Ty

PŘEVOZNÍK

Je místa dost, tady na mém prámu
nastup si, já bolest tvou odvanu
a poplujem spolu tvojí temnou nocí
vstříc novým úsvitům, nebudeš bez pomoci...
Tak tiše vyprávěj a nech hlavu svou mi v klíně
co tě tak bolelo, ta řeka plyne líně
věř mi, já utiším, všechny tvé bolesti
se mnou, po mém boku, plavíš se ke štěstí
a klidná vystoupíš, vstříc všem svým úsvitům...
a neohlédneš se...

SNĚHURKA PODRUHÉ

„Chci, abys to byla ty“
v hlase hlad smutných očí
jak snadné přijmout tvoje rty
jak snadné spáchat zločin
v jiném světě
a jiné my
mohly by nechat tuhle chvíli znít
a naplnit mi dávné sny
kdy smím tvou kůži pocítit
tady a teď jen položím
dlaň na tvář, o níž jsem snila
a zašeptám
„Zopakuj mi to,
až budeš střízlivá“

NEVYŘČENÉ (2K1)

skryté v nečekaném
malé světlo v černi
asymetricky podobné
v šumu ztraceném

skočila jsem do propasti bez křídel
vzlétla jsem, okovy neokovy
lapala jsem kouř děravým sítem
vědomě, možná naposled

i trhání masa od kostí
může být nepopíratelně lákavé
s vyhlídkou: don't ask, don't tell

ulpívání v šedi zbytečnosti
totiž pomalu požírá
když němě křičím do ochraptění

25 (2K2)

Bylo mi někdy dvacet pět?
Bylo a už jsem umírala
zavřená v kleci. Kde byl svět?
To ty jsi nikdy nepoznala

směješ se a živá jsi
tak jak já už nemůžu být
mně stříbro sedá na vlasy
a ty můžeš svobodně snít

moje sny jsou bláhové
a má touha smutkem voní
ke zvadlému stromu růži nepřipneš
duši mi pravda tiše rve
Co růži mělo by být po ní?
Proč předstírat? Jen další lež

2K3

asi jsi to nebyla ty
bylo to mládí, které
hořelo v tvých očích
tisíce cest ke slunci

asi jsi to nebyla ty
byl to výkřik, který
uvízl mi v hrdle
poslední touha Ikara

asi jsi to nebyla ty
jen snaha fouknout
ještě jednou do oharků
a doufat ve Fénixe

a přesto... bylas to ty
a moje touha zachytit kouř
dávno vyhaslých ohňů,
které už nepřeskočím

TY



ODI ET AMO

Křik
Do ochraptění
Vzteky
Obracení kůže naruby
Rvu se
Ale nerozbíjí
To tvé
Věčné
Netečné
Bytí
Tu pouhou existenci
Tak podobnou
Okurce
Nebo
Lejnu
Ať shoří
„Před třemi lety v tento den“
Sestupuji k tobě
Rozevíráš náruč
schod za schodem
fotka za fotkou
náplavka
NE!
Rozválená postel
Kupka masa
A slibů
Zítra
Zítra
Zítra
ZAŽILA JSEM TO
VSTALA JSEM
Ty ne
Máš mě
Doposud
Odi et amo

BÝT VĚCÍ

Kde je milování?
Jen popel slov
Krouží nad námi
Vzduch je k nedýchání
Úzkostí je krov
A bolest hradbami
A jak se v tichu tříští
Tvých slibů lásky
zářná báň
Tak krovem pravda prýští
Řve prázdno
A prach usedá naň
...když jsi mě použila...

NAIVITA

Sedím a čekám
Že přijdeš
Oči zavřené
Třesu se
S tou nejhloupější z omluv:
Miluju tě
A vím, že
mít za každé korunu,
jsem milionář
Sedím a doufám
Ticho za dveřmi
Jestli se ti nakonec
neulevilo...
Vyje smíchem
a prohrou
Copak naše rodina
není nic?
Sedím... A...
Láska je jen...
Láska je...
Je...?
Nemůžu už nic
Jen ty
Jestli...
Jestli mě
Miluješ víc...
Než chlast...

NEKONEČNÁ ÚNAVA (SOLITUDE)

*„Stáváš se navždy zodpovědným za to, cos k sobě připoutal.“
Antoine de Saint-Exupéry*

Snažím se
Den za dnem
Noc za nocí
A v duchu držím
Princovu Lišku pod krkem
Dokud nepřizná barvu
Že jásavost rezavé
Je jen převlek šedi.
Zodpovědnost
Otravuje olovem moje tepny
Cítím tu šed' na jazyku
Barví mi vlasy
Vstupuje do snů.
Dusí mě smogem
Vyčpělých rán
Kdy mrká tvou dvouhodinovou přítomnou bdělostí
Než zase proválíš celý den v polospánku
Jednou
Tu ruku pod krkem Lišky
Sevřu
Už brzy
A nepustím
Tuším že
V jejím posledním zazmítání
Vytrysknou
Barvy.

KŘIČET DO TMY

Křič až do sípotu
anebo pros a plač
odejdi klidně ven
jen lezeš na Golgotu
jsi totiž smutný hráč
co bez trumfů zbyl jen

jen si klidně řvi
ta odrazová stěna
klidně spících zad
pohltí tvoje sny
a chlastu uschlá pěna
tě vidí umírat
křičíš jen bezhlese do tmy...

NA OKRAJI

co mám dělat
když už nevím
jestli s tebou můžu žít
den za dnem
a tikot hodin
chystá se mě udusit
vedle tebe stávám se tím
co jsem nikdy nechtěla
stará štekna
co jen cítí
ten tvůj bordel doběla
bez domova
bez kořenů
i s tebou sama – napořád?
Nemám lásku
mám jen ženu
a chce se mi
umírat

NAVZDORY ÚNAVĚ

Mlčím

A uvnitř všechno křičí

Že život přece jinak je

Že jen ten, co se všemu vzpříčí

Jen ten svůj osud vyhraje.

Jak barvy vidím pohasínat

A vklouzat do mých starých ran

Jsem unavená už se vzpínat

Že ztratím všechno, co snad mám.

Nechci být ta trochu jiná

Co ve fotkách barokních krás

Tváří se, že zapomíná

Že jí už dochází čas.

Já nechci být ta unylá

Co tančí po náhrobcích

Dance macabre nemám v žilách

Chci slunce, barvy a chci smích.

Život ten přece jinak je

Než uvadání v bažinách

Jsem unavená už se vzpínat

Unavená, však nemám strach.

TY VÍŠ KOMU

Drápeme po sobě
Trýznivými slovy
V naší smutné kobce
Pod cukerinovými oblaky
Co crčí černým deštěm
Vlahým mazutem zoufalství

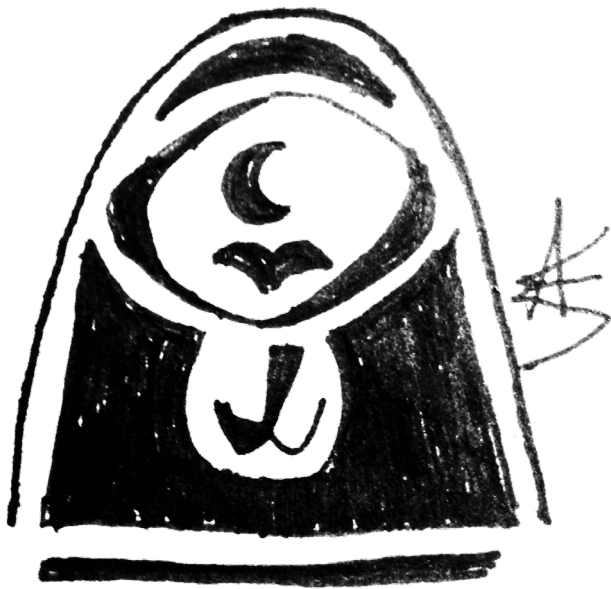
(Čím víc tě miluju
Tím hlouběji pak zaryju
Rezavým tupým nožem
KAŽDÁ máme místa
Absolutní bolesti, má lásko,
Neomylně cílíme na terč...)

Rveme se na kusy
Odhalené vnitřnosti
Prosakují krví žalu
A křičíme dovnitř
V pokřiveném milostném baletu

(Zběsilé tragické Erinye)
Musím tě navždy milovat
Jako musím bezpochyby zemřít

(Bez možnosti volby)
Tak protrhnu tvou kůži zuby
A zanořím je...
Hlouběji, má lásko

TMA



ODD. 3

Někdy je DRŽET SE
Jen viset za ruce
A snažit se nepustit
A asi jen ten
Kdo se komíhal ve větru
Na šlachách napjatých
k prasknutí
A cítil to vábivé
Volání hlubiny
Zná skutečnou sílu
A dokáže jednu ze svých paží
Natáhnout
K umdlévajícímu

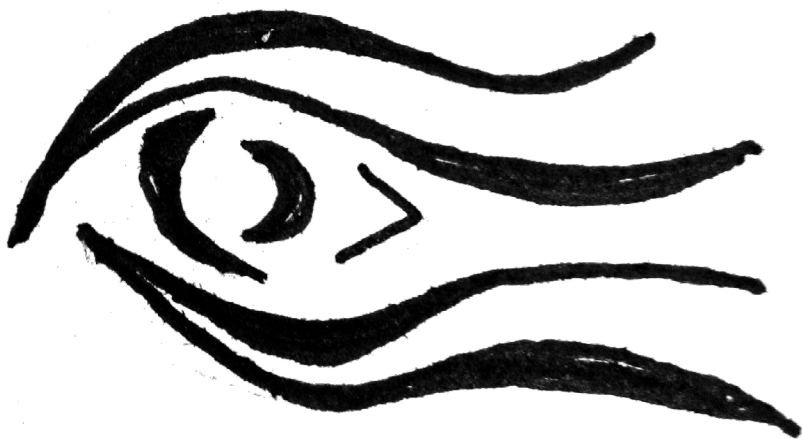
RECEPT NA ŠTĚSTÍ

Připravíš si papír
Napíšeš plusy a mínusy
Sečteš je
Bilanci stvrdíš
Xanaxem
utopeným v Absolutce
A v proudu meditační hudby
té JEDINÉ SPRÁVNÉ frekvence
Budeš netečně pozorovat
Sny
Touhy
Přání
Plány
Smutek
Odplouvající do nicoty
Pamatuj:
ZÍTRA TO BUDE ZASE O KOUSEK LEPŠÍ.

LÉTO 2022

s knihou v uších žít
s monotónním hlasem
jen nic necítit
předstírat, že nejsem
když se v klidu sbírá
toužím jenom spát
a v duši? Zeje díra
hladoví a sténá
vyje bez pomoci
a ústa? Jsou němá
v nekonečné noci

VIDÍM



ŽENY SI SPLÉTAJÍ VLASY

Abrahámovy manželky, ve stanech rudé barvy
křesťanky, ukryté v podzemí před davy
panny v harémech, dané na úplatky
nevěsty, před dohodnutými sňatky
šlechtičny, cítící své ke gilotině kroky
černé krásky, v chýších pro otroky
židovky, v terezínském ghettu
Kurdky, ve chvílích klidu na útěku

ty všechny odvěkým pohybem
splétají si vlasy navzájem
v tom malém pohybu je všechna síla
která náš svět nám ženám zachránila

VANILKOVÝ MĚSÍC

vanilkový měsíc stoupá
nad koruny osik
a muž z měsíce
sestoupil do listí a balancuje na větvích
toče hůlkou
a bílým cylindrem
který si vzal jen
pro dnešní noc
noc, kdy ve vůni vanilky
popluje se zlatými koráby mraků
až za obzor

RELATIVITA

Okna tramvaje vyřezávají
Racky u Karlových lázní
Když pro nás slunce
V ostrém úhlu
Dokonale hollywoodsky
Nasvítí je i hrad
I most, který s tím dávným králem
Nemá už vůbec nic společného
Nám lhostejným a nevšímavým rádoby lidem
Na nábreží nebo v tramvaji
Zahleděným do svých důležitých dotykových pseudoživotů.
A bláznivá ženská o tom píše
Špatné verše
O tom, že ta voda, slunce
Rackové, most i hrad tu byli
A budou, i když my už ne.

NA MALÉM MĚSTĚ

(Rožmitál pod Třemšínem 10.8.2022)

vyrojí se vždycky se západem slunce
slétají se k lavičkám
aby pouštěli do vzduchu
svá letní zaklínadla
až jednou...
já jednou...
budu...
budu mít...
cítím ještě na jazyku
chuť vlastních zaklínadel
odnesených větrem
Dostihne je čas
a v půllitru
nebo s vínem v kuchyni
zapomenou
někdy jim to závidím



JÁ

KDO KRESLÍ MOJE SNY

Zaryté setrvání

Je výsměchem všem Fénixům

Na kost orvanými prsty

Vyšívám z mlhy obraz

AUTOSACRIFICIO DEL ALMA

S vyvolávací cenou

Dvakrát použitého

Toaletního papíru

Žiju ve světě

Fraktálů

ZAKŘIČET

Až se rozletí
Chumel bílých křídel holubích
Z věže ochozů
A raci s vrískotem
Napodobí šílený smích
Zakřičet
Až ochraptím
A třeba řvát, a klidně výt
Ke zděšení
Šedých duší
Že lze něco TAK procítit
Zakřičet
Vzlínat křik
Až poboří se žalu stěna
A rozbije
Na kousky bolest
Jsem však dávno němá.

VIDÍŠ MĚ?

Ztracený v čase
námořník hledá
co je už dávno pryč
přístavy nepřijímají lodě duchů
Šípková Růženka
nevnímá čas
ani nohy pavouků
které jí tkají jediný závoj

sušené květy
netuší že nevoní
že jen prach sedá
na jejich patetické tváře

bojím se dne
kdy vrásky do sebe zavřou
tu křičící dívku
a zahodí klíč

PROVAZOCHODKYNĚ

Kráčel po laně bez sítě

A drzou maskou Pinupu

Bořit pluky démonů

Co číhají v manéži

A šípy slov sestřelují

Jablka z hlav všech tváří

Provazochodkyně

Papírový úsměv je

Pořád lepší než pád

Někomu křídla nenarostou

A vosk může tát

I směrem od slunce.

SLOVO LÁSKY (MONICE)

Bolíš mě
Každý den
V tisíci odstínech
Cítím tvou duši
Balancující
Na hraně lana
Od kořenů
Zraněná
Zraňuješ
V němém křiku
Prohrané boje
Nahých srdcí
Zůstávám
Slovo lásky
Je
Přesto



OBSAH

ONY	5
For JJ	6
49	7
Need	8
Dvě tváře	9
Cestou z koleje	10
Vltavská	11
Převozník	12
Sněhurka podruhé	13
Nevyřčené (2K1)	14
25 (2K2)	15
2K3	16
TY	17
Odi et amo	18
Být věci	19
Naivita	20
Nekonečná únava (Solitude)	21
Křičet do tmy	22
Na okraji	23
Navzdory únavě	24
Ty víš komu	25
TMA	26
Odd. 3.	27
Recept na štěstí	28
Léto 2022	29
VIDÍM	30
Ženy si splétají vlasy	31
Vanilkový měsíc	32
Relativita	33
Na malém městě	34
JÁ	35
Kdo kreslí moje sny	36
Zakřičet	37
Vidíš mě?	38
Provazochodkyně	39
Slovo lásky (Monice)	40

ALMA STEFFL

PŘESTO...



Ilustrace vytvořila Alma Steffl
Graficky a redakčně upravila Megi
Vydalo Odnaproti jako svou 3. publikaci
Ve spolupráci s nakladatelstvím
Alena Vašková - Megibuk, Libštát 6, 51203
Vydání první, 2023
ISBN 978-80-908694-6-2

česká lgbt+ literatura

<https://www.odnaproti.cz/>

<https://megibuk.online/>